

Sygn. akt VU 257/16 (VU 299/16)

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Adam Bojko

Protokolant stażysta Iwona Jasińska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie sprawy z wniosku M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołań M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 29 grudnia 2015 r. sygn. (...) i z dnia 18 marca 2016 roku sygn. (...)

zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy M. W. prawo do emerytury od dnia 23 grudnia 2015 roku.

Sygn. akt V U 257/16 (V U 299/16)

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 grudnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy M. W. prawa do emerytury, podnosząc, że do wniosku z dnia 23 grudnia 2015 roku nie przedłożył żadnych nowych dokumentów mających wpływ na prawo do emerytury i zmianę stanowiska organu rentowego zawartego w decyzji odmownej z dnia 16 listopada 2015 roku.

Od powyższej decyzji wnioskodawca wniósł odwołanie, podnosząc, że nie zaliczono mu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) K. od 1.10.1976 r. do 28.04.1981 r. na stanowisku spawacza.

Kolejną decyzją z dnia 18 marca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ponownie odmówił wnioskodawcy M. W. prawa do emerytury, podnosząc, że załączone do wniosku dokumenty nie pozwalają ustalić charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w (...) w K., natomiast zeznania świadków nie mogą stanowić dowodu potwierdzającego świadczenie pracy w warunkach szczególnych bądź w szczególnym charakterze.

Wnioskodawca wniósł odwołanie od powyższej decyzji, w którym wskazał, że nie może przedstawić świadectwa pracy w warunkach szczególnych, ponieważ (...) w K. nie istnieje.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie.

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2016 roku Sąd połączył sprawy wszczęte na skutek obu odwołań w celu łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. W., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 23 grudnia 2015 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. W dniu 23 lutego 2016 r. wnioskodawca w uzupełnieniu wniosku o emeryturę złożył kopie dokumentów z okresu zatrudnienia w (...) K. przechowywanych w archiwum (...) Urzędu Wojewódzkiego w Ł..

(dowód: wniosek o emeryturę k. 41 – 46 odwrót akt emerytalnych, protokół k. 70 -70 odwrót akt rentowych, odpisy dokumentów z archiwum k. 71 -79 akt rentowych, okoliczność niesporna)

Organ rentowy uznał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się okresem ubezpieczenia w wymiarze 25 lat, w tym 20 lat, 10 miesięcy i 3 dni okresów składkowych, 8 miesięcy i 22 dni okresów nieskładkowych oraz 3 lata, 5 miesięcy i 8 dni okresów uzupełniających. Organ rentowy do stażu pracy w szczególnych warunkach zaliczył wnioskodawcy okres ubezpieczenia w wymiarze 12 lat i 22 dni. Do stażu pracy w szczególnych warunkach nie został zaliczony okres pracy wnioskodawcy od 1 października 1976 roku do 28 kwietnia 1981 roku w (...) w K. na stanowisku spawacza, ponieważ analiza dokumentów nie pozwala ustalić charakteru wykonywanej pracy. Organ rentowy nie uwzględnił także okresów od 23 lipca 1990 roku do 20 sierpnia 1990 roku oraz od 3 sierpnia 1991 roku do 30 sierpnia 1991 roku ponieważ w tych okresach wnioskodawca przebywał na urloпах bezpłatnych.

(niesporne)

(...) w K. od 1970 do 1982 bądź 1983 w ramach stałej współpracy wytwarzała stalowe belki do transformatorów dla Przedsiębiorstwa (...) w Ł.. Produkcja tych belek wymagała m. in. wykonywania prac spawalniczych w celu łączenia elementów stalowych. Wszystkie stanowiska pracy związane z ich produkcją znajdowały się w jednej hali produkcyjnej Spółdzielni.

(dowód: zeznania świadka W. C. – protokół z rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 49, od minuty 1:33 do minuty 7:39, zeznania świadka W. S. – protokół z rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 49, od minuty 9:12 do minuty 15:49)

W okresie od 1 października 1976 roku do 28 kwietnia 1981 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) w K. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza. Wnioskodawca pracował wyłącznie jako spawacz elektryczny przy produkcji belek do transformatorów i nie był kierowany do innych prac.

(dowód: kopia świadectwa pracy k. 22 -22 odwrót akt sprawy, kopia skierowania do pracy k. 27, kopia oświadczenia k. 28, kopia skierowania na badania lekarskie k.28, kopia karty obiegowej zmiany k. 31, kopia umowy o pracę k. 32 -32 odwrót, kopie oświadczeń o przyznaniu wyższego wynagrodzenia k. 33 -34, kopia wniosku o przekazanie pracownika k. 35 -35 odwrót, kopia karty obiegowej zmian k. 36, zeznania świadka W. C. - protokół z rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 49, od minuty 5:59 do minuty 7:39, zeznania świadka W. S. – protokół z rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 49, od minuty 9:12 do minuty 16:54, zeznania wnioskodawcy M. W. – protokół z rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 49, od minuty 17:50 do minuty 21:21)

W spornym okresie razem z wnioskodawcą pracowali W. C. jako ślusarz oraz W. S. jako ślusarz - spawacz.

(dowód: zeznania świadka W. C. – protokół z rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 49, od minuty 1:33 do minuty 5:59, zeznania świadka W. S. – protokół z rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 49, od minuty 9:12 do minuty 15:49)

(...) w K. została zlikwidowana. Do czasu jej likwidacji wnioskodawcy nie zostało wystawione świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

(okoliczność niesporna)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.

Jak natomiast stanowi art. 184 ust. 2 w/w ustawy emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowadniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.), obecnie rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412), dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Wskazać jednak należy, że dowody te oceniać trzeba rygorystycznie, co oznacza, że mogą one stanowić podstawę ustaleń faktycznych, jeśli nie budzą wątpliwości co do swej wiarygodności.

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawcę w odwołaniu, ograniczał się wyłącznie do spełnienia przesłanki nabycia prawa do emerytury w postaci wymaganego 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, w dniu 12 sierpnia 2015 roku ukończył 60 lat i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Organ rentowy uznał że wnioskodawca nie spełnia wymogu zatrudnienia w warunkach szczególnych przez co najmniej 15 lat. Wnioskodawca twierdził zaś, że legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, albowiem pracował w takich warunkach w okresie od 1 października 1976 roku do 28 kwietnia 1981 roku w (...) w K..

Wprawdzie w świadectwie pracy potwierdzającym zatrudnienie w (...) w K. określono, że wnioskodawca pracował w tym zakładzie jako spawacz, jednakże nie wynika z niego, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Wskazać należy, że zeznania świadków W. C. oraz W. S., a także wnioskodawcy Sąd uznał za wiarygodne, albowiem były one stanowcze, logiczne i zbieżne. Należy podkreślić, że świadkowie pracowali razem z wnioskodawcą w spornym okresie, mieli z nim bezpośredni kontakt oraz mieli dobrą orientację w materii będącej przedmiotem zeznań. Z zeznań tych jednoznacznie wynika, że wnioskodawca w spornym okresie i wykonywał wyłącznie obowiązki spawacza elektrycznego, a pracę tę świadczył w pełnym wymiarze czasu pracy.

W oparciu o wskazane wyżej dowody Sąd przyjął, że w spornym okresie zatrudnienia w (...) w K. (od 1 października 1976 roku do 28 kwietnia 1981 roku), wnioskodawca pracował jako spawacz elektryczny stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym są wymienione w Wykazie A Dziale XIV, poz. 12 załącznika do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Dlatego też praca wnioskodawcy w okresie od 1 października 1976 roku do 28 kwietnia 1981 roku była pracą wykonywaną w warunkach szczególnych.

W związku z powyższym wnioskodawca wykazał wymagany okres pracy w warunkach szczególnych wynoszący 15 lat, a tym samym spełnia wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

.